Het wegkijken is er nog volop

Posted on 7 december 2022 by Hans Werdmölder

Ineens was het er weer. Het ongemakkelijk gevoel bij politici en de toonaangevende media toen Marokkaanse reljongeren in Brussel, Antwerpen en Amsterdam de gelegenheid aangrepen om de klinkende overwinning van Marokko op België op hun eigen wijze te vieren.

Meteen na de beladen wedstrijd tegen België braken er rellen uit met Marokkaanse jongeren. Niet alleen in Brussel, Antwerpen en Luik maar ook in de Nederlandse steden Amsterdam, Rotterdam en Den Haag. Op het journaal zei de burgemeester van Brussel dat de rellen niets met voetbal te maken hebben. Het gaat om 'crapule' dat voetbal als excuus gebruikt om keet te schoppen.

Nergens een verklaring

Ook na de gewonnen wedstrijd tegen Canada kwam het tot rellen in verschillende Nederlandse steden, ondanks het feit dat menige Marokkaanse en Nederlandse burger er zijn ergernis over had uitgesproken. *NRC* meldt in de kop van een artikel op 1 december jl. 'Opnieuw onrust in Nederlandse steden na zege Marokko, agent gewond in Den Haag.'

Met uitzondering van *De Telegraaf* en het *Reformatorische Dagblad* heb ik in de Nederlandse media geen uitleg of afdoende verklaring gezien voor dit opvallende fenomeen. Wel een reactie in de trant van: het heeft niets met het Marokkaan-zijn te maken. Het zijn gewoon reljongeren die elke gelegenheid aangrijpen om rellen te trappen. Ach, dat zie je ook bij de Feyenoord supporters bij een onverwachte nederlaag. Ze breken de tent af.

Maar waarom breken er altijd wel rellen onder Marokkanen uit en niet bijvoorbeeld onder Ghanezen in Nederland na een klinkende overwinning of onverwachte nederlaag. In Nederland wonen inmiddels zo'n 25.000 Ghanezen, voetballer Memphis Depay is misschien wel de meeste bekende. In *Wynia's Week* van afgelopen zaterdag heb ik een poging gedaan een verklaring van dit fenomeen te geven. Het wangedrag van Marokkaanse jongens in Nederland en België is naar mijn mening de uitbarsting van een permanent cultuurconflict. Dat is al jaren zo, niet te vermijden of te voorkomen.

Eind jaren tachtig en begin jaren negentig was het nog staande praktijk om criminaliteit en relgedrag onder Marokkaanse jongeren onder de pet te houden. Er was een groot taboe op negatief nieuws met betrekking tot (gekleurde) etnische minderheden. Een politieman met humor liet de toenmalige burgemeester van Amsterdam, de PvdA'er Van Thijn, weten: 'Beste burgemeester, ik kan er echt geen Eskimo's van maken.'

Etniciteiten worden weggepoetst

Sinds de eeuwwisseling wordt niet meer gesproken over etniciteit, Nee, het gaat om specifieke noden van groepen mensen in bepaalde wijken. Het woord 'Marokkaan' komt in de Amsterdamse Marokkanenaanpak niet voor, evenmin het woord 'allochtoon'. Er wordt in het algemeen gesproken over '(probleem) jongeren'.

Zo is ook homohaat en homogeweld onder Marokkanen onbespreekbaar. De huidige burgemeester van Amsterdam Femke Halsema en voormalig fractievoorzitter van D66 Rob Jetten draaien het liefst om de hete brei heen. Bij een discussie op de tv over anti-homogeweld, met gespreksleider Margriet van der Linden, liet Halsema het bij de opmerking 'dat het een illusie is te denken dat homohaat maar onder één groep voorkomt'.

Het wegkijken bloeit

De politieke correctheid en het wegkijken zijn nog volop gaande. Zo is het een groot taboe om bij problemen een bepaalde bevolkingsgroep expliciet bij naam te benoemen, uit angst om hen te discrimineren en te demoniseren. De politici, met uitzondering van Geert Wilders, en de media weten er nog steeds geen raad mee. Soms druipt de politieke correctheid er ook vanaf. Zo is wekenlang, op radio, de tv en in de diverse kranten, druk gediscussieerd over het wel of niet dragen van de *One Love*-aanvoerdersband op het WK in Qatar. *One Love* staat voor liefde voor iedereen. Zoals iedereen weet is openlijke homoseksualiteit in Qatar bij wet verboden.

Na de rellen met Marokkaanse jongeren in de grote steden van Nederland en België blijft het in de media opvallend stil. Het blijft bij wat veroordelingen, bij voorkeur uitgesproken door een gelovige Marokkaan of de Marokkaanse bondscoach. Verklaringen voor het relgedrag van de Marokkaanse jongeren in Brussel en Amsterdam heb ik niet gezien of gelezen. Of het moet de politiek correcte prietpraat zijn van Arjen van Veelen in zijn NRC-column van 2 december jl.: 'Liefde is: de ander een relletje gunnen'. Dat mag toch opvallend heten.

NRC zegt bij monde van een redacteur van de opiniepagina dat niet de lezer of ingezonden stukkenschrijver, maar de redactie bepaalt waarover wordt gediscussieerd. Terwijl half Nederland het over de voetbalrellen met Marokkaanse relschoppers heeft en er schande over spreekt, vindt *NRC* of *de Volkskrant* de commotie geen verklaring of discussie waard. Terwijl ik dit schrijf krijg ik via mijn uitgever het verzoek contact op te nemen met het NPO2-programma *De Hofbar*. Thema van het gesprek de Mercatorplein-rellen. Is dat niet het programma van de beruchte interviewer Rutger Castricum?

In lijn met de opstelling over het wel of niet dragen van de *One Love*-armband in Qatar is de houding van de Nederlandse media: Laten we het niet over de rellen hebben, maar over iets luchtigers. Wat zijn jouw geluksmomentjes? De glimlach van de verkoper als je een Daklozenkrant afneemt? Kennelijk is de politieke correctheid en het wegkijken zodra het gaat om gevoelige thema's met een etnisch tintje nog volop aanwezig.

*Criminoloog en antropoloog **Hans Werdmölder** schrijft voor Wynia'sWeek over misdaad en misdaadbestrijding. Hij publiceerde een reeks boeken, waaronder*

recentelijk ***Kansparels, mocro's op het scherpst van de snede***.

Wynia's Week *heeft een unieke formule. Ons online magazine is voor iedereen kosteloos beschikbaar. Dat wordt mogelijk gemaakt door de donateurs.* ***Wordt u ook donateur?*** *Hartelijk dank!*